

τημα γιατί... γιατί δε μελετήσανε. Μπορεί ο κ. Παππαγεωργίου νάβαι βαθύς έλληνοεπίτις κι άναγνωρισμένος, μα βεβαίωτατα τό ζήτημα δέν τήχει μελετημένο και δέν έχει και πολλά άλλα πράματα ακόμα μελετημένα. Αυτό φαίνεται και στους δύο από τόν τρόπο, τό ύφος κι από τά παιδιακίσια έπιχειρήματά τους.

Πολύ μεγάλη ιδέα θάχουνε για τή σοφία τους και μικρή για κάθε τί πού δέν είναι έγώ τους, πού είναι άλλος. Κ' έμεις άηδιάζουμε ν' άπαντούμε σέ παιδιακίσια έπιχειρήματα. Ότα μελετήσουνε τό ζήτημα και άρματωθούνε με πλούτο ιδεών και έπιχειρημάτων πού μπορούνε νά λογαριαστούνε σέ συζήτηση, τότες μπορεί νά κάνουμε κ' έμεις κέφι για συζήτηση.

Μέ λίγα λόγια, παρατήρησα ένα σταθερό φαινόμενο στους περισσότερους από μέσ πού προσέχανε στό ζήτημα και παραδεχτήκανε άκέρια τόν Ψυχισμό. Παρατήρησα δηλαδή πώς ή εξέλιξή τους παρουσιάζει τάκόλουθα τρία στάδια :

1ο στάδιο : Παραδέχονται τήν άρχή, μα βρίσκουνε πώς σέ πολλά τό παραξηλώνουνε οί Ψυχισμοί. Ζητούνε βλοπό συμβιβασμούς και μέσους όρους. Είναι ή στιγμή πού ή φυσική άδράνεια φερει τό ακούφο τής λεγόμενης καλαιστησίας.

2ο στάδιο : Όσο ή προσοχή γυμνάζεται και πολύνει, τόσο γίνονται λιγότερο συμβιβαστικοί, ως πού τέλος παραδέχονται όλη τή λεπτομέρεια γιατί μόνο εκεί βρίσκει τό μυαλό και ή ψυχή τού τεχνίτου τήν πωθητή άρμονία, τήν άπόλυτη καλαιστησία (έ! τί πάει νά πη πάλε τούτοι; θά ρωτήσουνε κάποιο δάσκαλο πού από άρμονίες και τέχνες λίγο σκαμπαζουνε).

Σαυτό τό 2ο στάδιο όποιος βρίσκεται, έχει άκράτητη όρμη νά συζητά, νά γκρεμίζ τά μπόσικα έπιχειρήματα πού πάντα μέ τό ίδιο καλοϋπιφουρνίζουνε οί εύκολοι πατριώτες και οί σοφοί φρουροί κάθε νεκροπαράδοσης.

3ο στάδιο : Πλημμυρισμένοι άπ' τό φώς μιας άπλής αλήθειας και βέβαιη άπ' τήν ιστορική πείρα πώς πάντα οί απλούστερες αλήθειες και εύεργετικώτερες κατατρεχτήκανε από τή στενοκεφαλική κι από τήν άνίκητη άπροσεξία τω ναθρώ κεφαλιώνε, άηδιάζουμε κάθε συζήτηση.

Χαμογελούνε όμως βλέποντας άντικειμενικά (έλλο δύσκολο πράμα για ρωμαϊκό μάτι) και πραγμα-

τικά πώς ή αλήθεια τό δρόμο της τόν κάνει σιγά σιγά μα σίγουρα.

Τού κάκου φωνάζουνε ! τού κάκου βρίζουνε ! έρχονται ! έρχονται ! και... έρχονται !.. Ρίξε μια ματιά στη φιλολογία μας και στον τύπο μας τά 20 τελευταία χρόνια και θά τό διής.

Αυτά όλα είπαμε πώς θά προσέχανε πρώτο. Τώρα...

Δεύτερο : θά προσέχανε στις «Σκιές» μου πώς μέσα στους φτωχούς μου στίχους κινείται κάποια ψυχή πού τυραννέ ή αιώνια κρυμμένη αλήθεια, μια ψυχή πού μπορεί νά μήν πέτυχε νά ξετυλίξη μ' άφεγάδιαστη όμορφιά τά όράματά της, μα πού, βέβαια, ελικρινά έννοιωσε τή συγκίνηση κάποιιας βαθύτερης και δυναμικώτερης ζωής άπ' τήν καθημερινή. Και τότες θά συλλογιούντανε πώς ο πειρητής τους, πού κάθε άλλο δείχνει στους στίχους του παρά λαφράδα, θάχε κάποιο λόγο νά τό συνταιριάξη και νά τό γράψη όπως τάγραψε· άν όχι άλλο, βέβαια όμως κάποιο λόγο άξιο προσοχής. Και τότες θά προσέχανε και θά βλέπανε, άπ' τά δύο παραθυράκια πού λέω στα λίγα λόγια μου, στό τέλος, θά βλέπανε τό πέλαγο τής ψευτιάς, τής γραμματικής, τής καλαιστητικής κι ό,τι δήποτε-αλλοίως, πού πνίγονται οί ίδιοι και πολεμούνε (ας πώ με καλή πίστη;) νά πνίζουμε και τής νέας γενεάς τό ζύπνημα.

Μέ λές πώς έκανα άσκηση τά γράψω τά λίγα λόγια. Βέβαια πώς ά δέν τάγραφα, οί φίλοι μπορούσανε νά παινίσουνε κάπως τό βιβλίο. Άν έβαζα μάλιστα και τέσσαρα-πέντε ν και δυό-τρία σθ και φθ και κτ, ίσως θά με παίρνανε και για δείγμα άμειωμένου δημοικής λιαν άφισιαμένης τού εκχευδαϊσμένου Ψυχοπαλλικου ιδιώματος!!

Τίς παινεσιές τους άς τίς κρύψουνε για άλλους. Έγώ σέ βεβαιώνω πώς δε γράφω για παινεμάτα. Νοιώθω πώς βρίσκουμε σ' έναν κόσμο έπίσημο και σοβαρό, μ' όλο πού βρίσκεται στον ίδιο κι ο κύρ Μπήτος. Όλα μου κάνουνε μια βαθειά έντύπωση και ή ζωή μου, είτε κλαίω είτε γελώ είτε αγαπώ είτε μισώ είτε εργάζομαι τό και τό είτε γράφω ρυθμούς, είναι μια αναγκαία αντίβωλια τού έγώ μου πού μου επιβάλλεται από κάποιο μυστηριώδη και αναγκαίο νόμο. Σένα μου φαίνεται πώς αυτό είναι αληθινή ποίηση τής ζωής, άδιάφορο πόσα γράδα δείχνουνε οί στίχοι μου, πολλά λίγα, μικρά μεγάλα.

Κάμποσα σ' έγραφα για νά μή χολοσκάνης.

Και τό κάτω τής γραφής καλύτερα νά γίνεται λόγος για τήν ιδέα. Η ιδέα δείχνει πώς ζή. Η ιδέα πάντα θά κερδίση. Τό νά χάσω προσωπικά έγώ στή γνώμη μερικώνε (και τί γνώμη!) δέν πειράζει.

Πάντα έγώ μένω άνάλλαχτος και πάντα μέ τήν ίδια άγάπη σέ φίλω

Ο άνιψιός σου ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

Ο ΕΡΩΤΕΜΕΝΟΣ ΒΟΣΚΟΣ

Πόνου στή γλόση, όλόλευκοι πού τήν πλουμίζουν κείνοι, Σε ρέμα πλάι πού άπ' τό βουνό δροσάτο κατεβαίνει, Γυμμένο τό βοσκόπουλο χίλια τραγούδια χύνει, Δαλώντας τή φλογέρα του τήν πολυαγαπημένη.

Μα τώρα τί γλυκούς σκοπούς πού χύνει στον άέρα Κι αντίλαλούνε τή βουνά και τά λαγκάδια πέρα. Τίς φεγγαρόλουστες βαθειές νύχτες τού Άπριλιούμην Γλυκότερο τό έρμηκόν άηδόνι δε λαλάει.

*Α, τή βοσκούλα τραγουδά τή μαυρομάτα τώρα, Στου ροδιωμένου δειλινοῦ πού έφες τή γλυκειάν ώρα Στή στράτα συναπάντησε πού από χωριό παγαίνει,

Και κεί δειλιά στή μοναξιά, κοντά στήν κρόα-βρόση Στό μάγουλό της τρέμοντας πρώτο φίλι έχει άφίσει, *Α, τή βοσκούλα τραγουδά τήν έρωτοπλάσμένη.

N XANTZAPAN

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Δ. ΦΙΛΙΟΥ: Έλευσίς. Μυστήρια έρείπια και μουσειον αδιής (μετά πολυχρόνου διαγραφίματος). Έν Άθήναις τύποις Η. Δ. Σακελλαρίου 1906. Σχήμα 8ο μικρό. Σελ. 126.

Ο κ. Φίλιος, ο συγγραφέας αυτού τού βιβλίου, πού μέ πολλή χαρά συσταίνουμε στους άναγνώστες τού Νουμά, είναι ο αληθινός Έροφάντης μας για τά έρείπια τής Έλευσίως. Δέκα κι άπάνου χρόνια ο σοφός άρχαιολόγος κατέγινε στήν άνασκαφή τής Έροφής Πόλης των άρχαίων κ' είχε τήν πεντακκαλή τύχη νάποτελειώση ζήια και τιμημένα τό έργο πού φανταστήκε κι άρχίνησε ή Έταιρεία των Dilettanti και ζακολούθησε βραδύτερα ο γαλλος άρχαιολόγος Lenormant. Ο κ. Φίλιος μέ; έτοιμάζει—δουλεύοντας μ' έπιμονή αληθινού Βενεδικτινού πολλά τώρα χρόνια—γενικό και μεγάλο έργο για τήν Έλευσίνα, πού όλοι μας όσο έχουμε καταμα-

Κ...Δηλαδή, τού ήκουρίου ή τής κυρίας τάδε. Όνομα όμως δέν έβριζε. Μπαράβο του, συλλογίστηκε ή Κατινούλα, έτσι δε μέ κόφτει. Βλέπεις, και τό κάτι εκείνο πού τής γύρισε ή Λουίζα, τί όμορφα πού τό γύρισε. Καλέ, τού λόγου τους φτειάνουνε λέξεις δικές τους, πού σου λένε ό τι τους περάση και δέν κοκκινίζεις. Ωστόσο περίεργα νά παίρνουνε τήν προσοχή τους τέτοιες άνοστες δουλειές, νά σου ξετάζουνε τό νερό σου ! Σημειώνουνε και τήν Ηλιμία...Τριάντα χρονώ. Δέν τό ξέρανε όμως κ' ή γραμμίτσα έμνησκε άδεια. Σου βωπούνε φαίνεται και τί ζητάεις; Βάρος προσεγγιστικό. Δέν τό μνημονέβανε ούτε τούτο. Πού νά πάνε τώρα νά τή ζυγίσουνε; Νά σου πάλε, παρακάτω από τό βάρος, και τά χοντρά τά γράμματά Γνωρίσματα φυσικά. Ός έδώ τυπωμένα όλα. Κι άμέσως άρχινούσανε φαρδιά πλατιά τρεις στήλες άραδιαστές, οί δυό πρώτες τυπωμένες, ή τρίτη χειρογραμμένη. Για νά δώμε. Η τρίτη σου ξεδιάλυσε και τό λεγόμενο.

Κανονικά σημάδια. Τό ξεταζούμενο ούρο Ποσό των 24 ώρω 1100 ως 1400 κ. εκ. στ. μ. Όψη Διάφανη Θολούτσικη Χρώμα Κίτρινο λεμονί. Κίτρινο κεχλιμπαρί. Μυρουδιά Sui generis. Κωνονική.

Κατακάθισμα. Διόλου ή λίγο. Μπόλικη. Αίματουδερό Αντίδραση Καθαρό όξυούχο. Όξυούχο λαφριά. Πύκνος ως + 150 1020 1020

Παρέκει μιλοῦσε για Προσδιορισμό διαλυμένων ούρων, Υλικό άνεξάμιστο, Υλικό μεταλλικό, Υλικό όργανικό, με σωρό μικροτυπωμένες έρμηνείες, πού γρω δέν έννοιωθε. Δέ θά είχε τίποτις άπ' άφτά, μήτε διαλυμένη ούσία, μήτε άνεξάμιστο, μήτε μεταλλικό, μήτε όργανικό ύλικό, άφού τίποτις άντίκρου δέν έγραφε. Η Κατινούλα τάγνωσε πώς ή Λουίζα πλέρωσε μόνο για μισή άνάλυση, έπειδή δέν τήν άρωσε ο Πέτρος νά κάμη σωστή, συβιβάζοντας έτσι τό πάθος με τή φιλαργυρία, ίσως και με κάποιαν άγάπη τής άδερφής του, για νά μή βάλη τάχα ο φαρμακικόπωλης τά καλά με τό παραπάνω.

Τής φάνηκε όμως τής Κατινούλας πώς είδε και κάτι άχαμνό στό χαρτί και μια λέξη τής χτύπησε τό μάτι. Έλεγε τό χαρτί, με χοντρά τυπωμένα γράμματά—σημαντικό πρέπει νάτανε—

Ανώμαλα στοιχεία στή μέση τής γραμμής κ' ύστερα διάβασε: Λεφκάδι. — Ζητήθηκε με διάφορες Παρουσία γνωστές ένεργείες. Τά-Τόλιτρο 1γρ. 20 μάλογο ποσό γυνάστηκε.

άφου έληξε μέσο ζέστης, άφού Τών 24 ώρω ουσουρώθηκε κι άφού ξεράθηκε. Αποτέλεσμα.

Για τό λεφκάδι κάπου άκουσε. Είναι σάν τά σπράδι τού άβγού. Τό αίμα γίνεται νερό. Πλάγι ο γαλαζής από λεφκάδι πέθανε πέρπι. Μα πώς νά τής κατέθηκε τέτοια κακή άρρώστια; Δέν μπορεί. Άφτηνης ξεναντίας, αίμα γινότανε τό νερό της. Δέν είχε και πολύ λεφκάδι, 1 γρ. 20. Τί σημαίνει; Γλώσσασμα τουλάχιστο δέν τής βρήκανε. Δέν τό κάτεχε τί πράμα είτανε· τμησιώσανε όμως με τό μελάκι. Άπουσία. Χολή, τίποτα. Κι ωςτόσο άρκετά χολότανε μέρα νύχτα. Γύρισε τό φύλλο. Έδώ μόνο τυπωμένα έδλεπε, πρώτα πρώτα

Κανονικά στοιχεία κατόπι άράδει άράδα και με κάμποσα ξηγήματα για τό καθένα. Ούρία...Ούρικόν όξύ... Άλάτια φωσφορικά... Χλωροϋχα σώματα. Σά νά δυσχεροστήθηκε πού από τά κανονικά, τά συνηθισμένα μας δέν τής άνακλήψανε κανένα στο μπουκαλάκι. Ένας Πίνακας συγκριτικός, άδειος και τούτος. Άλήθεια πού σου κοπάνιζε τά ίδια, Ούρία κι άλλα παρόμοια. Είπε μέσα της πώς ίσως δε θά χρειάστηκε νά τής ταναλώσουμε άφτά,